

G [REDACTED] dnia 06.09.2016 r.

Sygn. akt D – 26/16

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G [REDACTED]

w składzie

Przewodniczący : Marcin Łopaciński

Członkowie : Katarzyna Sobala

Małgorzata Szychowska

z udziałem protokolanta: Dominiki Wesołowskiej


po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 06.09.2016 r. w G [REDACTED], sprawy z odwołania J [REDACTED] J [REDACTED] od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w G [REDACTED] z dnia 29.01.2016 r. o umorzeniu dochodzenia, w sprawie skargi na radcę prawnego R [REDACTED] Z [REDACTED] na podstawie art. 437 § 1 kpk, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. 2016 poz. 233 ze. zm.)

postanawia


1/ utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w G [REDACTED] o umorzeniu,

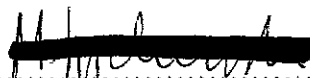
2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w G [REDACTED] uznając je za uiszczone.

Przewodniczący składu


.....

Członkowie składu


.....


.....

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w G[redacted] ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

Pismem z dnia 21 lutego 2013r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w G[redacted] wpłynęła skarga Pana J[redacted] J[redacted] na działalność radcy prawnego R[redacted] Z[redacted]. W treści złożonego pisma J[redacted] J[redacted] wezwał R[redacted] Z[redacted] do zapłaty kwoty 80.000 zł. i przekazanie jej na cele społeczne w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma pod rygorem wniesienia pozwu. Skarżący wskazał, iż powyższa kwota została ujęta w sprawie [redacted] Sądu Apelacyjnego w G[redacted]. Skarżący uzasadniał zasadność roszczenia faktem, iż rzeczony radca prawny jako pełnomocnik z urzędu w postępowaniu ze skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w G[redacted] z dnia 26 kwietnia 2012r. wywiódł opinie prawną o braku podstaw do wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia bez ujęcia oświadczenia i wniosku w trybie art. 118 k.p.c. J[redacted] J[redacted] wniósł także o zmianę radcy prawnego z uwagi na utratę zaufania i konflikt interesów.

Wobec powyższego w dniu 31 lipca 2013r. wszczęto postępowanie dyscyplinarne celem wyjaśnienia wszelkich kwestii spornych, w szczególności czy nie doszło do naruszenia zasad etyki radcy prawnego oraz zasad wykonywania zawodu.

Radca prawny R[redacted] Z[redacted] w pismach wyjaśniających potwierdził, że został ustanowiony pełnomocnikiem z urzędu dla J[redacted] J[redacted] w postępowaniu ze skargi kasacyjnej w sprawie o sygn. akt [redacted] przed Sądem Apelacyjnym w G[redacted] Wydziałem [redacted] Cywilnym. Radca prawny podkreślił, że w sposób profesjonalny potraktował sprawę Skarżącego, działając na jego rzecz z należytą starannością, podejmując czynności na rzecz reprezentowanego w granicach obowiązujących przepisów prawa. W dniu 25 stycznia 2013 roku otrzymał z Sądu Apelacyjnego w G[redacted] odpis postanowienia z dnia 26 kwietnia 2012r., co do zaskarżenia którego umocowany został pełnomocnikiem w postępowaniu kasacyjnym. Radca prawny dwukrotnie był w Sadzie Apelacyjnym celem zapoznania się z aktami sprawy. W konsekwencji zastanego stanu faktycznego pełnomocnik sporządził opinię o braku podstaw do wnoszenia skargi kasacyjnej. O sporządzonej opinii powiadomił Skarżącego, Sąd Apelacyjny oraz Okręgową Izbę Radców Prawnych w G[redacted]. W reakcji na powyższe Skarżący wezwał radcę prawnego do zapłaty kwoty 80.000 zł. wraz z wnioskiem o zmianę pełnomocnika z urzędu.

W reakcji na powyższe Okręgowa Izba Radców Prawnych w G[redacted] w piśmie z dnia 01 marca 2013 roku wskazała, że Sąd Apelacyjny w G[redacted] nie miał zastrzeżeń do złożonej przez profesjonalnego pełnomocnika opinii prawnej o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdził, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy wskazuje, że w sprawie nie doszło do naruszenia zasad kodeksu etyki radcy prawnego. Tym samym nie zaszły okoliczności determinujące możliwość wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. W toku prowadzonego postępowania Rzecznik podkreślił, iż po ustanowieniu przez Sąd pełnomocnika z urzędu Pana J[redacted] J[redacted] radca prawny R[redacted] Z[redacted] dopełnił wszystkich czynności związane z prawidłowym reprezentowaniem strony. W wyniku wyznaczenia pełnomocnika z urzędu profesjonalny pełnomocnik zapoznał się z przedmiotową sprawą. W konsekwencji po ustaleniu stanu faktycznego w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, radca prawny sporządził opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w G[redacted] z dnia 26 kwietnia 2012r. w sprawie o sygnaturze akt [redacted]. Za prawidłowością działań radcy prawnego przemawia fakt, iż dopełnił on wszelkich powinności związanych z poinformowaniem i zawiadomieniem zainteresowanych, co odbyło się zgodnie z przepisami procedury cywilnej oraz zasadami etyki kodeksu wykonywania zawodu. Rzecznik dodatkowo stwierdził, iż na powyższą pozytywną ocenę nie może mieć wpływu podnoszony przez Skarżącego brak osobistego kontaktu z nim, gdyż wszelkie kwestie przez niego podnoszone były brane pod uwagę przez Sąd I instancji, jak również kontroli instancyjnej dokonanej w toku postępowania apelacyjnego. Znamiennym w ocenie Rzecznika był także fakt, iż

Sąd Apelacyjny w G[redacted] nie miał zastrzeżeń do sporządzonej przez radcę prawnego opinii o braku podstaw do wnoszenia skargi kasacyjnej. Co więcej powyższe skutkowało między innymi brakiem podstaw do wyznaczenia przez Radę Okręgową Izbie Radców Prawnych w G[redacted] innego radcy prawnego dla Skarżącego jako pełnomocnika z urzędu, zgodnie z treścią art. 118 § 6 k.p.c. Rzecznik wskazał także, że żadne przepisy regulujące działalność radców prawnych, jak również żadne normy o charakterze moralno-etycznym nie wymagają od pełnomocnika każdorazowego osobistego kontaktu z reprezentowaną stroną. Zdaniem Rzecznika kontakt taki jest zbędny zwłaszcza w sytuacji, w której istotna do rozstrzygnięcia kwestią jest kwestia o charakterze wyłącznie prawnym, co niewątpliwie odnosi się do skargi kasacyjnej.

Z uwagi na powyższe Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w G[redacted] z uwagi na fakt, iż nie doszło do naruszenia zarówno ustawy o radcach prawnych jak i kodeksu etyki radcy prawnego, postępowanie w niniejszej sprawie należało umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2010r. Nr 10, poz. 65 z późn. zm.), wobec stwierdzenia, iż nie popełniono przestępstwa dyscyplinarnego.

Od powyższego postanowienia odwołał się Pan J[redacted] J[redacted] W piśmie z dnia 24.02.2016r. zaskarżył w/w postanowienie. Skarżący podniósł, iż postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia jest nietrafne i przedwczesne. Skarżący twierdzi, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że radca prawny R[redacted] Z[redacted] odpowiada deliktowo za popełnienie czynu bezprawnego. W odwołani Skarżący wskazuje nadto, iż zarówno on jaki i radca prawny nie zostali przesłuchani w sprawie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w G[redacted] zważył co następuje

Ustalony powyżej sposób postępowania radcy prawnego R[redacted] Z[redacted] jako pełnomocnika procesowego z urzędu wyznaczonego dla Skarżącego J[redacted] J[redacted], odpowiadał dyspozycjom art.118 § 5 Kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym:

„art.118 § 5. Jeżeli adwokat lub radca prawny ustanowiony w związku z postępowaniem kasacyjnym lub postępowaniem ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi, jest zobowiązany niezwłocznie zawiadomić na piśmie o tym stronę oraz sąd, nie później niż w terminie dwóch tygodni od zawiadomienia o wyznaczeniu. Do zawiadomienia adwokat lub radca prawny dołącza sporządzoną przez siebie opinię o braku podstaw do wniesienia skargi. Opinia nie jest załączana do akt sprawy i nie jest doręczana stronie przeciwnej.”

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, radca prawny R[redacted] Z[redacted] po otrzymaniu zawiadomienia o wyznaczeniu go pełnomocnikiem z urzędu, wykonał ciążące na nim obowiązki, wynikające z cytowanego przepisu. Zapoznał się z aktami sprawy, a następnie sporządził opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego od postanowienia Sądu Apelacyjnego w G[redacted] z dnia 26 kwietnia 2012r. w sprawie o sygnaturze akt [redacted] Jak wynika z akt sprawy opinię prawną o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej radca prawny przesłał do Sądu Apelacyjnego w G[redacted] do J[redacted] J[redacted] oraz OIRP w G[redacted]

Zdaniem Sądu Dyscyplinarnego, radca prawny R[redacted] Z[redacted] należycie wypełnił ciążące na nim obowiązki zawodowe. Sąd Apelacyjny w G[redacted] nie miał zastrzeżeń, co do stanowiska zawartego w wydanej opinii prawnej, o czym świadczy brak sygnalizacji organom samorządu zawodowego radców prawnych ze strony Sądu o powstaniu błędu podczas wykonywania obowiązków zawodowych przez w/w pełnomocnika z urzędu. **Gdyby bowiem opinia ta nie została sporządzona z zachowaniem należytej staranności, Sąd skorzystałby z dyspozycji art.118 § 6 Kodeksu postępowania cywilnego, która brzmi następująco:**

„art. 118 § 6. Jeżeli opinia, o której mowa w § 5, nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności, sąd zawiadamia o tym właściwy organ samorządu zawodowego, do którego należy adwokat lub radca prawny. W takim przypadku właściwa okręgowa rada adwokacka lub rada okręgowej izby radców prawnych wyznaczy innego adwokata lub radcę prawnego. Przepis

art. 117(3) § 2 stosuje się odpowiednio.”

Zgodnie z treścią przywołanych i cytowanych przepisów, powinnością radcy prawnego ustawionego z urzędu w związku z postępowaniem kasacyjnym, jest przede wszystkim zapoznanie się z aktami sprawy oraz dokonanie oceny czy istnieją podstawy prawne do wniesienia skargi kasacyjnej. Jeżeli radca prawny nie znajduje podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, jego obowiązkiem jest poinformowanie o swoim negatywnym stanowisku Sąd i stronę na rzecz której działa. W takim przypadku radca prawny nie ma prawnego obowiązku sporządzenia skargi dla której nie znajduje uzasadnienia.

Wykonując powyższe ustawowe obowiązki, radca prawny nie ma bezwzględnego obowiązku kontaktowania się osobiście z reprezentowaną z urzędu osobą. Radca prawny może na podstawie akt sprawy i w oparciu o posiadaną wiedzę prawniczą, doświadczenie zawodowe wyrobić sobie pogląd prawny w danej sprawie. Tym samym nie ma też obowiązku konsultowania sporządzanej w sprawie opinii prawnej o braku przesłanek prawnych do wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W takiej sytuacji brak bezpośredniego kontaktu z klientem, nie narusza norm regulujących stosunki między pełnomocnikiem wyznaczonym z urzędu, a mocodawcą, ani też norm prawnych oraz etycznych.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze ustalone fakty i przywołane przepisy stwierdzić należy, że radca prawny R [redacted] Z [redacted] - wydając opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego od postanowienia Sądu Apelacyjnego w G [redacted] z dnia 26 kwietnia 2012r. w sprawie o sygnaturze akt [redacted] - nie uchybił obowiązkom zawodowym i tym samym nie naraził się na odpowiedzialność dyscyplinarną.

Radca prawny R [redacted] Z [redacted] - na podstawie przeprowadzonej analizy akt sprawy, obowiązujących przepisów, orzecznictwa i piśmiennictwa, oraz posiadanej wiedzy prawniczej i doświadczenia zawodowego, a następnie przesyłając opinię do Sądu oraz do J [redacted] J [redacted] - w pełni wykonał ciążące na nim (z mocy przepisu art. 118 § 5 Kodeksu postępowania cywilnego) ustawowe obowiązki pełnomocnika z urzędu. Pełnomocnik z urzędu nie ma obowiązku - a nawet prawa - uzgadniania treści wydawanych przez siebie opinii prawnych z osobą którą reprezentuje. Winien być niezależny w swoich poglądach, opiniach i nie ulegać naciskom stron zainteresowanych oraz działać na podstawie przepisów prawnych, a nie żądań swoich Mocodawców.

Mając powyższe na uwadze Rzecznik Dyscyplinarny prawidłowo uznał, że radca prawny R [redacted] Z [redacted] nie dopuścił się czynu zawierającego znamiona któregokolwiek z przewinień dyscyplinarnych, określonych przepisem art.64 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych.

Wskazując więc na powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne i nie podlega zaskarżeniu.

Przewodniczący

[redacted] [redacted]

Członkowie

[redacted] [redacted]
[redacted]